

Nesmierny dar Eucharistie

Liturgia slova: Nedel'ný lekciónár C

- 1. čítanie: Ex 12, 1-8.11-14
- Evanjelium: Lk 24, 13-35

Odporúčanie: dohodnúť s organistom, aby na konci Doxológie zahral 3x slávnostné **Amen** (ak sa to spomenie aj v Homílii)

Bratia a sestry, ponajprv vám chcem povedať, že **dnes večer vám nepoviem nič, čo by ste už nevedeli**. Dobre? Možno si poviete: „No, ale ja som sa sem prišiel niečo naučiť!“ Dnes nejde o to, aby sme sa dozvedeli niečo nové. To nové, čo dnes môže zaznieť, nie sú poznatky, nejaká teória, ale to, čo bude robiť Boží Duch teraz v našom srdci: že nám dá novú túžbu a novú vášeň po Ježišovi, po Ježišovi v Eucharistii. Aby sme sa stretli skutočne so živým Bohom, ktorý je živý, mocný, uzdravujúci.

Emauzskí učenici – začiatok každého nášho omšového príbehu

Pamätáte si príbeh o **dvoch učeníkoch, ktorí išli do Emauz**? Boli nesmierne sklamaní, zničení, stratili nádej. Cítili sa veľmi oklamaní Ježišom. Mysleli si, že všetko, čomu verili, sa skončilo. A uprostred tej bolesti sa k nim pridala sám Ježiš – kráčal s nimi, no nespoznali ho, nedokázali ho poznať, hoci vyzeral ako predtým, nezmenil výzor, farbu vlasov, ani tón hlasu. Ich srdce bolo tak plné bolesti, že im to zaslepilo oči a dokonca ani nerátali, že toto by mohol byť Ježiš, aj keď sa na neho podobal. Čo boli ich prvé slová? *„Ty si vari jediný cudzinec v Jeruzaleme, ktorý nevie, čo sa tam stalo v týchto dňoch?“* *„Ty si jediný, čo nevie, pretože my to vieme, my naozaj vieme, čo sa stalo“*. Kto by nevedel o Ježišovi? Oni vedia úplne presne, čo sa stalo... Vedeli, že Ježiš bol prorok mocný v slovách a skutkoch. Vedeli, že bol zatknutý. Vedeli, že bol súdený. Vedeli, že bol ukrižovaný. Vedeli, no Ježiš im na to hovorí: *„Nič nechápete.“* Ježiš teda hovorí: *„To je to, čo si myslíte, že viete, no dovoľte mi doplniť medzery.“* Oni si mysleli, že poznajú príbeh, že vedia. Ale až teraz im Ježiš začína rozprávať ten skutočný príbeh, keď kráčajú do Emauz tých 11 kilometrov. Písmo hovorí, že im horeli srdcia. Čo im to teda Ježiš hovoril? Nie ste zvedaví?

Najväčší príbeh lásky – od stvorenia po kríž

Začína od začiatku: *„Na počiatku bol Boh. Bol dobrý. A tento dobrý Boh stvoril svet ako dobrý. A stvoril človeka – a človek bol dobrý. Bol stvorený na Boží obraz a podobu. Všetko bolo veľmi dobré.“* Jasné, to už vieme. Ale potom: *„Viete, čo sa stalo?“* Človek si zobral slobodu, ktorú mu Boh dal – schopnosť byť ako On (čiže to, čo diabol „sľúbil“, Boh človeku už dávno dal) – no my sme **rozbili svet hriechom**.

A tu je kľúčové pochopiť: **Prvý hriech nebol len nejaký omyl, nejaká nehoda.** Žiadny hriech nie je len nejaká chyba. Hriech sa nestane nechtiac. Hriech je toto: „Bože, viem, čo chceš, ale nezaujímam sa o to. Chcem to, čo chcem ja.“ Nebolo to, že: „Och, ja neviem, čo sa stalo“. **Prvý hriech bola jednoducho nedôvera, nedôvera Bohu, z ktorej plynula neposlušnosť, odmietnutie Božieho plánu.** A týmto rozhodnutím človek všetko zničil. Rozbil vzťah s Bohom, medzi sebou navzájom, a dokonca aj vo svojom srdci. A kvôli tomu vznikla neprekonateľná **priepasť** — medzi Bohom a človekom. A akokoľvek sa človek snažil, akokoľvek bol dobrý, **nedokázal premostiť tú priepasť, prejsť z našej strany na Božiu stranu. A my vnímame tú priepasť. Cítite tú priepasť vo svojom živote?** Každá filozofia, každá spoločenská reforma, každý ekonomický systém sa snažil prekonať tú priepasť. Ale **neprekonateľná priepasť má jednu vlastnosť: je neprekonateľná.**

My to vieme, aj emauzskí učeníci to vedeli. Mysleli si, že Ježiš bude ten, kto to urobí, ale „oni samozrejme poznali príbeh“: Ježiš bol prorok mocný v čine i slove, no teraz je ukrižovaný — a ich nádej zomrela.

Podobne už stratili nádej **Izraeliti v otroctve v Egypte.** Opäť, príbeh, ktorý dobre poznáte. Boh hovorí Mojžišovi: „*Zoberte baránka*“. Spomínate si? Oni teda večer vzali baránka, obetovali ho, jeho krvou označili dvere svojich domov, a mäso zjedli. A Mojžiš hovorí: „*Kto bude označený krvou baránka a zje jeho mäso, bude zachránený a bude slobodný.*“ **Bude zachránený a bude slobodný, stačí len ak pomáže svoje dvere baránkovou krvou a bude jesť jeho mäso.** A Ježiš hovorí: „*Pamätáte?*“ A emauzskí učeníci: „*Áno, robíme to každý rok na Paschu.*“

Potom Ježiš určite pripomenul **Jána Krstiteľa**: „*Pamätáte, čo povedal, keď uvidel Ježiša, keď ho uvidel prvýkrát?*“ „*Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta.*“ Častokrát pri týchto slovách skôr myslíme, že Ježiš bol milý, jemný, láskavý, citlivý ako baránok. To bol. Ale keď Ján povedal: „*Hľa, baránok*“, nemyslel na zlaté očka. Emauzskí učeníci v tej chvíli spozorneli: „*Ale počkaj, to myslel obetného baránka? Toho, ktorého spomína v knihe Exodus? Ten, ktorý bol zabitý, aby Izrael mohol žiť a byť slobodný?*“.

A ešte potom pripomína, že keď Ježiš vystupoval do Jeruzalema, tak aký bol deň? Po našom **Kvetná nedeľa**, ale pre židov to bol deň, keď do mesta Jeruzalem privádzali obetné baránky, tisícky baránkov, ktoré potom na Veľkú noc obetovali v chráme a aby mala každá rodina jedného. Ako to muselo vyzeráť v tom meste? My si vstup Ježiša do Jeruzalema predstavujeme ako ide na somárikovi a ľudia mávajú palmovými ratolesťami. Ale Ježiš okrem toho bol obklopený tisíckami obetných baránkov, ktoré hnali do Jeruzalema, pretože **on sám je Baránok Boží, ktorý bude obetovaný.**

A potom **v piatok** čo sa stalo? Zase, viete to veľmi dobre. Je ukrižovaný. A to je moment, kedy to Ježiš úplne odhalil pred tými učeníkmi: „*Kedy bol Ježiš obetovaný na kríži?*“ „*V ten istý čas, ako boli baránky obetované v chráme*“. Ježiš bol od prvej chvíle tým sľúbeným baránkom. Takže: „*Milí učeníci,*

vy si myslíte, že viete, čo sa stalo. Mysleli ste si, že to bola poprava. Nebola to poprava. Bola to obeta. Obeta Božieho Baránka, ktorú priniesol sám Najvyšší kňaz – Ježiš Kristus – aby sňal hriechy sveta.“

Mohli sme počuť, že **krv baránka rozdeľovala územie na život a smrť**. Tam, kde boli veraje dverí poznačené krvou baránka, tam bol život. Tam zlo nemohlo vstúpiť. Na druhej strane panoval chaos, nepokoj, rozdelenie a dokonca smrť. **Ale keď Ježiš slávil Eucharistiu, už sa neoznačovali veraje dverí krvou baránka**. Bolo iné rozdelenie: rieka Cedron. Územie života bol Jeruzalem po tejto strane Cedronu; za riekou Cedron bolo územie smrti. Možno si pamätáte, ako evanjelisti hovoria, že po tom, čo Ježiš slávil Eucharistiu – veľkonočnú večeru – prešiel so svojimi učeníkmi za Cedron. Na Zelený štvrtok po slávení Eucharistie kňaz odnáša Eucharistiu nabok – a to je symbol tohto prechodu cez Cedron. Keby Ježiš neprešiel cez Cedron, podľa židovských zákonov by ho nemohli zajať, bolo by to proti zákonu. Ale tým, že On prešiel cez Cedron, mohol byť zajatý – lebo vstúpil na územie smrti. No, ako hovorí Pán Ježiš: „*Nik mi neberie život, ja ho dávam.*“ On dobrovoľne išiel a dal svoj život.

Boh teda prekonal túto priepasť. Ako? **Krížom**. Kríž je mostom. Ježiš, pravý Boh a pravý človek, premostil priepasť medzi Bohom a človekom. Čo to spôsobilo? **Vykúpenie**. Čo urobil tento Ježiš na kríži? Umožnil, aby nám mohli byť odpustené hriechy, aby sme mali prístup k Otcovi. **A pretože premostil neprekonateľnú priepasť, znamená to, že ty aj ja máme prístup k Otcovi.**

Bol to jeden okamih, jeden Ježišov skutok, ktorý nás zachránil – jeden konkrétny čin, ktorý nás obnovil, jeden čin, ktorým premostil neprekonateľnú priepasť. Boli to zázraky, ktoré nás vykúpili? Nie. Bolo to vzkriesenie mŕtveho Lazára, ktoré nás vykúpilo? Nie. Vykúpil nás Ježiš tým, že chodil po vode? Nie. **Ten jeden konkrétny čin sa odohral na kríži. Viete v aký okamih? Keď Ježiš obetoval svoje telo, krv, dušu a božstvo Otcovi v obete lásky, v láskyplnej dôvere a poslušnosti.** Pretože práve v tom bol problém, však? Bol to náš hriech nedôvery a neposlušnosti, ktorý všetko zničil. Povedali sme: „*Bože, viem, čo chceš Ty. Ale ja chcem to, čo chcem ja.*“ **To bola naša nedôvera a neposlušnosť.** A tu je Ježiš. Hovorí: „*Otče, obetujem Ti svoje telo, svoju krv, svoju dušu a svoje božstvo v láskyplnej poslušnosti. Dôverujem Ti.*“ **A tento čin vykúpil svet. Tým momentom bolo, keď Ježiš povedal: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho Ducha.“**

Svätá omša – Kalvária prítomná tu a teraz

Je tu ešte niečo viac, to nie je všetko. V liturgii Eucharistie sa deje niečo, čo sa nedá pochopiť len rozumom. Keď kňaz hovorí: „*Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás,*“ (zdvihne hostiu), a „*Toto je moja krv, ktorá sa vylieva za vás,*“ (zdvihne kalich), vtedy je Ježiš skutočne prítomný – **telom, krvou, dušou a božstvom** – v každej Eucharistii, v každej svätej omši, v každom svätostánku na celom svete.

Ale je tu ešte aj niečo viac prítomné, než len Ježišovo pravé telo a krv. Na to sa zabúda. V tej chvíli sa sprítomňuje aj **Kalvária**. Nie symbolicky, nie obrazne, nie len ako spomienka, ale skutočne. Je to reálne sprítomnenie tej chvíle, keď bol Kristus ukrižovaný. A my sme v tej chvíli skutočne prítomní na Kalvárii. Tak skutočne, ako je reálne prítomné Ježišovo telo a krv, tak reálne je prítomná aj Kalvária na oltári. Keď sa dvíha hostia a kalich, dívaš sa na Kalváriu, na ukrižovaného Krista, si pod krížom. Ježiš pozerá na teba z kríža, skutočne a reálne. Ježiš nás vtedy berie na Kalváriu pod svoj kríž. Deje sa obrovský zázrak, že priestor a čas sa menia, a my sa ocitáme na Golgote v roku 33, keď je Ježiš ukrižovaný. Škoda, že to nedokážeme vidieť. Ale je to skutočné. To, že to nevidíme, neznamená, že to tak nie je. Pán Ježiš raz sv. Faustíne pri jednom zjavení povedal, že keď visel na kríži, tak už vtedy na ňu myslel, na ňu dokonca pozeral. A viete, to platí o každom jednom z nás, o každom človeku, ktorý je na svätej omši: Ježiš na teba v tejto chvíli pozerá z kríža, vidí ňu.

A potom tu máme jeden moment, keď kňaz drží telo Kristovo a krv Kristovu vo svojich rukách a hovorí: „*Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi*“ — a vy to poznáte, viete ako to ide ďalej: „*máš ty Bože, Otče všemohúci, v jednote Duchu Svätého, všetku úctu a slávu, po všetky veky vekov.*“ Viete aký je to moment? Tento okamih je ten istý, keď Ježiš na kríži povedal: „*Otče, do tvojich rúk porúčam svojho Duchu.*“ To, čo sa stalo vtedy, sa deje aj teraz. Ježiš zvolá mohutným hlasom, vydýchne naposledy — a tým posledným dychom na kríži obetuje svoje telo, krv, dušu a božstvo. **Toto je ten moment, kedy sme boli vykúpení.** V tej chvíli. Keď kňaz drží v rukách zdvihnutý spolu kalich a misku, zúčastňuješ sa na Ježišovom diele obnovy sveta v tej chvíli, a neskôr účasťou na svätom prijímaní vstupuješ do vykupiteľského diela Ježiša Krista, stávaš sa vykúpeným. Keď kňaz takto drží Eucharistiu pozdvihnutú nad celým spoločenstvom, akoby hovoril: „*Bože Otče, toto je pre Teba.*“ A tým sa stávame súčasťou vykúpenia ľudstva, pretože zakaždým, keď sa to deje, Otec je oslávený a Ježiš hovorí: „*Toto je pre Teba, Otče.*“ A svet je posvätený, svet je obnovený, svet je znovuzrodený. Preto vtedy celé stvorenie volá to najsilnejšie a najkrajšie *Amen, Amen, Amen, tak je, nech sa tak stane, nech je Otec vyvýšený a oslávený.* **Škoda len, že také slávnostné Amen sa spieva len počas veľkých sviatkov.** Lebo to je moment, kedy Baránok Boží zomiera, a kto ho prijíma, je zachránený, stáva sa slobodným.

Ten moment smrti Ježiša na Kalvárii je znázornený aj tým, že Kristovo telo pod spôsobom chleba a Kristova krv pod spôsobom vína, sú oddelené, sú v dvoch rozdielnych nádobách: v miske a v kalichu. Vyjadruje to umieranie a smrť, lebo oddelenie krvi od tela znamená smrť, vykrvácanie. **Ježiš zomiera.** No tesne pred svätým prijímaním sa deje jedna nepatrná, no významná vec. Kňaz vezme do rúk hostiu a rozlomí ju — znak rozlomenia skaly hrobu — a malý kúsok hostie vhodí do krvi v kalichu: telo sa opäť spája s krvou — naznačuje to **vzkriesenie**. A my preto vo svätom prijímaní prijímame umučeného, zabitého, pochovaného, a **živého Krista**, slávne vzkrieseného.

Keďže skutok nášho vykúpenia bola synovská poslušnosť a odovzdanosť Ježiša do Otcových rúk, súčasťou svätej omše je samozrejme aj najkrajšia a najdôležitejšia modlitba **Otče náš**. Táto modlitba

aj nás vovádza to toho najkrajšieho vzťahu, ktorým je synovstvo Boha. Ježiš nás prišiel vykúpiť a zároveň zjaviť veľký dar: že sme Božie deti. To je radostná zvesť evanjelia. A práve vo svätej omši môžeme zakúsiť Božiu otcovskú lásku, dokonca Boha Otca môžeme aj vidieť: „*Kto vidí mňa, vidí Otca*“ (Jn 14, 9). Preto sa aspoň kňaz má počas modlitby Otče náš celý čas pozeráť na Hostiu.

Moc Eucharistie

Židia slávil svoju prvú Veľkú noc v Egypte v rodine. Veľkonočné sviatky boli Sviatkom rodiny. Ak by sme sa však pozreli do Evanjelií, v Ježišovej dobe sa Pascha už takto neslávila. Baránok už nebol obetovaný doma v rodine, ale v chráme. Práve v Ježišovej dobe počas slávania veľkonočnej večere vznikala špeciálna rodina. Nazývala sa *haburah*. Boli to tí, ktorí mali byť „jedno srdce a jedna myseľ“. Mali tvoriť novú rodinu. A, práve toto robí Eucharistia s nami. Ježiš Kristus tento večer z nás vytvára rodinu. Eucharistia láme akýkoľvek múr rozdelenia, akýkoľvek múr hnevu. Vytvára z nás rodinu. Preto sa nazývame brat a sestra. Preto som vás takto oslovil – lebo slávime Eucharistiu a Ježiš Kristus, tak ako vo večeradle, vytvára z nás novú rodinu. Aj tento večer to Boh túži urobiť s nami. **Eucharistia je odpoveďou na našu samotu a opustenosť.** Sv. Alfonz hovoril, že **Eucharistia je zjavením túžby Boha byť blízko človeku.** Keď Ježiš Kristus, pravý Boh a pravý človek, mal vystúpiť na nebesia a zasadiť sa po pravici Otca, ustanovil Eucharistiu, lebo túžil zostať blízko. Túžil ukázať každému, že už nie je samoty, už nie je opustenosť, lebo On ostáva s nami po všetky dni až do skončenia sveta. Sv. omša je **posledný skutok, ktorý urobil Ježiš spolu s apoštolmi:** Posledná večera. Prečo nie skôr? Lebo boli s Ježišom fyzicky, nepotrebovali to. Ani v nebi to nebudeme potrebovať, tam nie je sv. omša, lebo tam uvidíme Ježiša priamo. Ale tu a teraz to **potrebujeme**, aby sme mohli byť s Ním. Radostná správa Evanjelia spočíva v tom, že je to Ježiš, ktorý ako prvý čaká na nás, aby nám mohol prejaviť svoju lásku. Ježiš túžobne očakával deň, kedy sa bude môcť takto stretnúť so svojimi učeníkmi, a teraz s nami. Pri Poslednej večeri odhalil túžby svojho srdca, keď povedal: „*Veľmi som túžil jesť s Vami tohto veľkonočného baránka skôr, ako budem trpieť*“ (Lk 22,15). Je to túžba ženícha, tak zamilovaného, ktorý očakáva svoju nevestu a nevie sa dočkať tej chvíle, kedy bude s ňou.

Ak dnes prežívaš niekde samotu – je čas poznať, že sme rodina. Je čas poznať, že Boh aj dnes, zvláštnym sviatostným spôsobom, skrze Eucharistiu, je Emanuelom – Bohom s nami. A že nám dáva život. **Eucharistia nám dáva život, lebo Eucharistia je život.** Krv baránka chránila Židov pred smrťou – o čo viac krv pravého Baránka, Krista, ochráni nás. Dnes mnohí ľudia prežívajú **rôzne strachy, úzkosti, dokonca aj strach zo zlého ducha.** Môžeme sa modliť novény, konať púte – to všetko je dobré. Ale nemáme účinnejšiu zbraň proti strachu a proti nepriateľovi ako Eucharistiu. Ak krv obyčajného baránka chránila Židov, či nás neochráni krv Baránka Božieho? **Sv. Ján Zlatoústy** povedal, že keď ideme po svätom prijímaní, z našich úst vychádzajú ohnivé plamene, ktoré

odháňajú nepriateľa. Keď ideme na sväté prijímanie, diabol sa nás bojí. Nemáme silnejšiu zbraň proti strachu a zlu ako Eucharistiu. Ona nám dáva život.

Roznietenie srdca pre Ježiša, ktorý sa nám daruje.

Potrebujeme teraz roznieť srdce pre Ježiša, vášeň pre Neho, znova sa nechať ním fascinovať. Nestačí totiž len vedieť. **Poznanie môže človeka urobiť veľkým, ale len láska ho urobí svätým.** Nikto nie je diskvalifikovaný. Tvoja zlomenosť ňa nediskvalifikuje. Tvoja malosť ňa nediskvalifikuje. Tvoja nevedomosť ňa nediskvalifikuje. Ani to, že nerobíš dosť, ňa nediskvalifikuje. Problém nie je, že nevieme. Príliš často je problém, že naše srdce je bez vášne pre Ježiša.

Vráťme sa k emauzským učeníkom. Učeníkom počas vysvetľovania horelo srdce, však? Bolo to super. **Ale Ježiša stále nespoznali.** Kedy sa to až zlomilo? Kedy sa im otvorili oči? Hoci im horelo srdce, ešte stále ho nepoznali. Až keď začal **lámať chlieb**, vtedy Ho spoznali. Výraz „lámať chlieb“ je prvé a teda biblické pomenovanie pre slávenie Eucharistie, pre svätú omšu. Nešlo teda len o nejaké lámanie pečiva. Prví kresťania do 2. stor. takto nazývali svätú omšu: lámanie chleba. Až keď začal **lámať chlieb**, vtedy spoznali, že On je živý. Učeníci spoznali Ježiša vo chvíli, keď prijímali Eucharistiu. A to je presne to, čo sa deje na svätej omši. Na začiatku prichádzame možno unavení, sklamaní, s tisíckou myšlienok. A Ježiš sa pridáva k nám. Kráča s nami. Rozpráva sa s nami cez Božie slovo. A potom – láme chlieb. A my Ho môžeme skutočne spoznať. Svätá omša je privilegovaným miestom, aby sme skutočne spoznali, kto je Ježiš a stretli sa s Ním.

„Poznať“ v biblickom jazyku znamená byť jedno, zjednotiť sa. Skutočne poznám Ježiša, až keď som s ním zjednotený. A práve v Eucharistii sa zjednocujeme jedinečným spôsobom s Kristom. Preto hovoríme, že Eucharistia nie je len pokrm – je to zmluva, spojenie, zjednotenie. A keď prijímaš Telo Kristovo, Ježiš ti v tej chvíli hovorí: „Toto je moje telo – pre teba.“ Nie len tak všeobecne pre svet, ale pre teba osobne. A ty vo svätom prijímaní odpovedáš: „Amen. Ježišu, prijímam ňa. Patrím ti.“ To je svadobný sľub medzi tebou a Bohom. **Boh sa zaväzuje, že bude vždy naším Bohom**, čiže nás bude chrániť, sprevádzať, aby sme sa cítili v bezpečí, nenechá nás samých. Človek zase hovorí, že prijímam ňa za Boha a nebudem mať iných bohov, nebudem pripútaný k ničomu, čo nie si ty.

Jedného dňa Ježiš zvolal, že kráľovná zo Sáby prišla počúvať múdrosť Šalamúna – a tu je niekto väčší! Celé Ninive sa kajalo na kázanie Jonáša – **a tu je niekto väčší!** A to platí aj dnes. Tu je niekto väčší ako Šalamún, ako Jonáš – to je Ježiš Kristus. Tu, v Eucharistii, je skutočne prítomný On. **Nemáme dvoch Ježišov – jedného v Eucharistii a druhého po pravici Otca.** Ale my tomu akoby tak veríme. Jeden Ježiš, ktorý uzdravoval a potom vystúpil do neba a druhý, trochu slabší, ktorý je v Eucharistii na oltári. **Nie!** Je len jeden a ten istý Kristus – včera, dnes i naveky. Ten istý, ktorý vzkriesil Lazára, On je tu. Ten, ktorý vrátil slepému zrak, On je tu. Ten, ktorý otvoril uši hluchému, On je tu. Ten, ktorého sa dotkla žena trpiaca na krvotok, a bola uzdravená, tak to je ten istý Ježiš,

ktorého sa dotýkame svojimi ústami. A On nám chce darovať život. Zabúdame na to, že Eucharistia, Ježiš v Eucharistii skutočne **aj dnes môže uzdravovať a chce uzdravovať.** Ale tak ako vtedy, mnohí sa Ježiša dotýkali, a len tá jedna žena bola uzdravená, tak aj dnes, mnohí prijímajú Ježiša vo svätom prijímaní a koľkí veria, že môžu byť uzdravení.

Ja vám nechcem povedať, že zrazu bude všetko dobré. Nechcem vám dať ružové okuliare. Nie. My, katolíci, neveríme, že všetko bude dobré. **My veríme, že Boh je dobrý.** Ten, ktorý je tu prítomný v Eucharistii. A tak ako krv chránila veraje dverí pred smrťou, tak Eucharistia nás chráni pred smrťou. **Dáva nám nový život – život z Krista.** Ale niekedy nesprávne hovoríme, že „večný život začína po smrti“. Nie. Po smrti začína posmrtný život. Vieme, že len Boh je večný. A tak večný život začína v tej chvíli, keď žijeme s Ježišom a z Ježiša. A Ježiš nám v Jánovom evanjeliu hovorí: *„Kto je moje telo a pije moju krv, má v sebe večný život.“* To neznamena, že až po smrti budeme žiť, to áno – ale že už teraz nežijeme zo seba, ale z Neho. Kto prijíma jeho telo a pije jeho krv, má jeho život. Už teraz, v tomto živote. Už On v nás miluje. On v nás odpúšťa. On nás premieňa. On nám dáva silu žiť. Už nežijeme zo seba, ale z Neho. Ako zvolal sv. Pavol: *„Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“* A toto sa uskutočňuje cez Eucharistiu – nový život.

Ježiš nechcel, aby sme sa na neho len pozerali. To robili aj farizeji a vojaci. Chce, aby sme ho prijímali, skutočne. Aby sme s ním boli jedno. Preto Eucharistia nie je z diamantu či zlata na obdivovanie, ale je pod spôsobom jednoduchého chleba na jedenie, prijímanie. **Anjeli keby mohli závidieť, čo nemôžu, ale keby mohli, tak by nám závideli prijímanie Eucharistie.** Lebo oni ju nemôžu prijímať. V nebi nie je Eucharistia. Hoci vidia Ježiša z tváre do tváre, oslavujú ho, nikdy ho neprijímali a ani nikdy nebudú prijímať tak, ako ho my môžeme prijímať vo svätom prijímaní. To je privilegium.

Záver – pozvanie k prvej láske

Bratia a sestry, možno aj my chodíme na sv. omšu, ale srdce už nehorí. Možno sme si zvykli. A Ježiš hovorí: *„Pod' znovu. Pod' ku mne. Pod', aby si bol so mnou. Aby si ma poznal. Nie len vedel, ale poznal – srdcom.“* Eucharistia je Ježiš, ktorý čaká. Čaká, aby ťa objal. Čaká, aby si v ňom našiel pokoj, uzdravenie, radosť. Keď najbližšie vstúpiš do kostola, skús si predstaviť, že Ježiš ťa pozýva: *„Pod' ku mne, pod' sem, nestoj tam vzadu.“* Aj nám dnes zaznievajú slová, ktoré počul slepý Bartimej, keď počul ísť Ježiša okolo a veľmi sa s ním chcel stretnúť: *„Neboj sa. Vstaň, volá ťa“* (Mk 10, 49).

On ti ponúka svoje telo, krv, dušu a božstvo. Bol si vykúpený Ježišom, ktorý obetoval svoje telo, krv, dušu a božstvo. On získal pre nás všetkých prístup k Otcovi. Dal nám túto lásku – a to je skutočnosť. Lebo svätá omša je najväčší príbeh lásky. A ty si jeho hlavnou postavou. Prosme teraz Ducha Svätého, aby naše srdce bolo teraz naplnené túžbou po Ježišovi, aby teraz hlavne naše srdce spoznalo, akým nesmiernym darom je Eucharistia, aby doslova išlo vyskočiť z hrude naše srdce od túžby po Ježišovi. Amen.

3. ADORÁCIA

Vyloženie Najsvätejšej sviatosti: *Pieseň*

- Nech je zvelebený Ježiš prítomný v Najsvätejšej sviatosti oltárnej.
- Od tohto času až naveky.

KŇAZ:

Pane Ježišu, prichádzame dnes k Tebe prítomnému v Najsvätejšej sviatosti oltárnej. Ty si Boh, ktorý sa nezriekol človeka, ale zostal si medzi nami. V Eucharistii, pod spôsobom chleba a vína sa nám dávaš celý – živý, prítomný, skutočný. Klaňame sa Ti, Pane, a ďakujeme Ti za tento nepochopiteľný dar Tvojej prítomnosti. Ďakujeme Ti, že si zostal s nami vo všetkých časoch a krajoch, že sa nám dávaš ako pokrm pre dušu, ako liek pre zranených, ako sila pre slabých. V Eucharistii nás spájaš do jedného tela, do jednej rodiny Cirkvi. Pane, dnes Ti chceme otvoriť svoje srdcia, aby sme znovu objavili hĺbku Tvojej lásky ukrytej v tejto sviatosti. Nech sa táto adorácia stane naším novým stretnutím s Tebou – s Bohom, ktorý je s nami.

A teraz, vzývame Ťa, Duchu Svätý, Ty, ktorý otváraš srdcia a rozniecujes lásku k Bohu, zostúp na nás a naplň nás svetlom poznania. Rozniecuj v nás túžbu po stretnutí s Ježišom ukrytým v Eucharistii, aby naše srdcia horeli láskou, keď sa k nemu približujeme. Daj, nech tento čas adorácie obnoví našu vieru, prehĺbi našu úctu a privedie nás bližšie k Ježišovi, ktorý nás miluje až do krajnosti.

Pieseň k Duchu Svätému

(MODLITBA ODPROSENIA)

ČITATEL 1:

Pane Ježišu, stojíme pred Tebou – pred tajomstvom Tvojej lásky, ktorá sa nám denne dáva v Eucharistii. Ty si sa znížil až k nám, aby si zostal s človekom v jeho slabosti a samote. Zostal si ukrytý pod spôsobom chleba, aby si bol prístupný každému, no my, často neprichádzame s úctou, akú si zaslúžiš. Dnes sa Ti chceme pokorne pokloniť a vyznať, že sme veľakrát prijímali Teba, Živého Boha, bez pripravenosti, bez viery, bez lásky. Volajme spoločne: *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám, Pane, že sme sa niekedy postavili pred Teba roztržití, vlašni, ako keby sme nepristupovali k Bohu, nášmu Pánovi a Vykupiteľovi. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám chvíle, keď sme si nechali unikáť sväté prijímanie, lebo sme si nevedeli nájsť čas na svätú omšu, alebo sme ju prežili bez sústredenia, len zo zvyku. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám, keď sme Teba – živého v Eucharistii – nevnímali ako stred nášho života, ale ako doplnok dňa, tradíciu, povinnosť. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám, že sme Ťa niekedy prijímali bez svätej spovede, bez úprimnej ľútosti, bez túžby po obrátení. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám, Pane, všetku neúctu, ktorou sme sa dotkli Tvojej svätosti, keď sme po svätom prijímaní rýchlo odchádzali z kostola, bez vďaky a chvály. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám, Pane, keď sme nepristúpili z falošnej hanby alebo pohodlnosti. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám, Pane, keď sme pochybovali, že v Eucharistii si prítomný Ty – Boh, ktorý žije. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám, Pane, keď sme viac hľadali iné zdroje radosti a útechy, než Teba samého prítomného v Eucharistii. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám aj hriechy ľahostajnosti voči Tvojej prítomnosti v svätostánku, keď sme prechádzali okolo bez pozdravu, keď sme v kostole rozprávali, namiesto toho, aby sme sa Ti klaňali. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám, že sme niekedy nebránili Tvoju prítomnosť v Eucharistii, keď bola znevažovaná alebo zosmiešňovaná. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Odpusť nám aj všetky znesvätenia a neúcty, ktoré sa dejú vo svete – znesväcovanie hostií, nedostatok úcty v srdciach i v spoločenstvách. *Ježišu, zmiluj sa a odpusť nám.*

Pieseň zvelebenia/odpustenia/kajúcnosti

ČITATEĽ 2:

A teraz, bratia a sestry, dotknime sa Ježiša. Tak ako tá žena, ktorá trpela na krvotok – dotkla sa Ježiša a bola uzdravená. Ona vedela, čo hľadá. Hľadala pomoc, utekala všade možné, ale napokon pochopila, čo to znamená hľadať útechu u Ježiša. Už dve tisíc rokov sa číta o tomto dotyku tej ženy. Je to skúsenosť, ktorá prechádza cez celé dejiny a bude až do konca sveta. Tá jej skúsenosť prechádza generáciami – tá jediná skúsenosť, že kto sa dotkne Ježiša, neodíde naprázdno.

A preto vás teraz pozývam – dotknite sa Ježiša. Dotknite sa Ho vo svojom srdci, vo svojich ťažkostiach, vo svojich zraneniach. Možno práve teraz máte niečo, s čím potrebujete prísť za Ježišom. Tak sa dotknite Ježiša. Urobte to jednoducho. Dotyk môže byť jednoduchý. Povedz vo svojom srdci: „Ježišu, dotýkam sa ťa.“ Urob to v srdci, v mysli, v duchu. Urob to tak, že pozeraj na Ježiša v Eucharistii, a s tým, čo ťa trápi si predstavuj, že sa dotýkaš Ježiša. Povedz: „Ježišu, s touto bolesťou sa ťa dotýkam teraz.“ Urob to v srdci, v tichu.

Vy všetci, ktorí trpíte úzkosťou, strachom, smútkom či depresiou, opustenosťou, vy, ktorí máte problémy so spánkom, vy, ktorí ste plní nepokoja a neviete sa vymotať zo seba, zo svojich vnútorných, duševných ťažkostí – dotknite sa teraz Ježiša.

Vy, ktorí prežívate ťažkosti v rodine, ktorí máte pocit, že sa všetko rozpadá. Vy, ktorí sa cítite opustení, sami, bez nádeje. Je to už možno nad vaše sily a už máte chuť všetko nechať tak a prestať bojovať. Dotknite sa teraz Ježiša – nech vás uzdraví.

Dotknite sa Ježiša aj vy, ktorí sa cítite zranení, ktorým bolo ublížené zo strany blízkych. Neviete, ako cez to prejsť, neviete, ako to zmeniť – dotknite sa teraz Ježiša.

Vy, ktorých trápi nejaká fyzická choroba a už strácate silu – dotknite sa teraz Ježiša.

Dotknite sa Ježiša vy všetci, ktorí sa cítite opustení a nemáte nikoho, o koho sa oprieť. A tá opustenosť vás už úplne preniká. Dotknite sa teraz Ježiša – nech odíde táto opustenosť.

Dotknite sa Ježiša aj vy, ktorí strácate nádej do budúcnosti – či už kvôli práci, kvôli situácii v rodine alebo vo svojom okolí. Možno aj kvôli dobe, v ktorej žijeme. A teraz prišla strata zmyslu života. Obetovali ste svoj život mnohým veciam a zrazu zisťujete, že nemajú zmysel. Dotknite sa teraz Ježiša.

Dotknite sa Ježiša aj vy, mladí, ktorí rozmýšľate, čo ďalej a neviete, ako rozhodnúť, máte strach spraviť rozhodnutie. A možno aj vy, ktorí ste sa už rozhodli, ale teraz pochybujete, či ste sa nepomýlili. Vy všetci – dotknite sa teraz Ježiša.

Ježiš nikoho neodmietne. Nech čokoľvek prežívaš, On ťa uzdraví a vyslobodí. Dotknite sa teraz Ježiša s tým, čo si nesiete vo svojom živote. A zažijete, že Ježiš je s vami a že vás miluje. On je s vami, nech ste kdekoľvek. Jeho láska vás obklopuje, a dotyk Eucharistie vás premieňa. A keď sa Ho dotkneš, nezostaneš prázdny.

Pieseň chvály a oslavy

ČITATEL 3:

Pane Ježišu, tento večer sme sa stretli v tichu adorácie. Ďakujeme Ti, že si chcel zostať prítomný v chlebe a víne, aby sme nikdy neboli sami, aby sme mali istotu, že Boh prebýva medzi nami. Ďakujeme Ti, Ježišu, že sa nám dávaš ako pokrm pre dušu, ako chlieb života, ktorý nasýti náš hlad po láske, pokoji a zmysle života. Ty sa nám dávaš každý deň znova, bez únavy, bez výčitiek, s rovnakou vernosťou, aj keď my často prichádzame s roztržitým srdcom. Ďakujeme Ti za chvíle, keď si nás v Eucharistii utešil, posilnil a uzdravil. Za každý dotyk Tvojej prítomnosti, ktorý nás v tichu premenil a obnovil. Ďakujeme Ti, že si sa stal pokrmom pre tých, čo blúdia v tme, a útechou pre tých, čo plačú. Ďakujeme Ti, že v Eucharistii zapaluješ srdcia, ktoré ochladli, a vraciaš radosť tým, ktorí stratili nádej.

Ježišu, daj, aby sme si uvedomovali, že každé stretnutie s Tebou vo svätej omši je dar, nie samozrejmosť. Nauč nás prichádzať k Tebe s bázňou a túžbou, aby sme Tvoje telo prijímali s čistým srdcom a s vedomím, že prijímame samotného Boha. A keď odchádzame od Tvojho oltára, Pane, daj, aby sme niesli Teba – Tvoju lásku, milosrdenstvo a pokoj – do svojich rodín, spoločenstiev a medzi všetkých, ktorých stretneme.

Duchu Svätý, roznecuj v nás stále väčšiu lásku k Eucharistii, aby sme sa nikdy nepresýtili týmto tajomstvom, ale vždy z neho čerpali nový život. Nech sa Eucharistia stane centrom nášho dňa, zdrojom našej sily, pokoja a služby.

Tebe, Ježišu, patrí všetka chvála, česť a sláva, lebo Ty si s nami, Ty si Boh s nami – Emanuel.

KŇAZ:

Záver adorácie: na úmysel Svätého Otca, Tantum ergo, eucharistické požehnanie

Pane Ježišu, vo vznešenej Oltárnej sviatosti zanechal si nám pamiatku svojho umučenia a zmŕtvychvstania; prosíme Ťa, pomáhaj nám uctievať tajomstvo tvojho tela a krvi s takou vierou a láskou, aby sme vždy pociťovali účinky tvojho vykupiteľského diela. Lebo ty žiješ a kraľuješ na veky vekov. Amen.

Pieseň oslavy